

Kifejlődünk

Sírás a kápolnában

hang az odúban,

hangok – visszhangzó – szálló – jajongó – csapongó bűgő zúgása –
eltompítottan – suhanva emelkedik...

Megszülettél –

és elindult onnan valami:

- nem anyag,
nem érzékelhető,
nem észlelhető,

mégis, mindenben benne van – benne van, belelát – benne érez,
s hogy benne van – anyag lesz, nem a semmiből keletkezett,
már akkor is ‘valami’ volt, amikor indult...

Anyag lett-

benned, bennem, mindenkiben megvolt – kifejlődött, amikor
kifejlődünk, s most itt van.

Hömpölyögve jött a meleg és körbesimogatott, lemostak a vértől és mosolyogtál-
szemed még csillogott, szikráztak benne a fájdalomcsillagok –

a lángok megszínesítették fehér bőröd –

ne ijedj meg, kicsi: mindenki lángokban színesedett,
lángokban lett –

a lángokból fények váltak ki, imbolyogva – inogva körültáncoltak,
őket is, téged is, engem is – mindnyájunkat.

Látod...

fájdalomcsillagos szemed követi a táncot -

eltűnnek a csillagok –

kitágul a pupilla –

mögötte a valami ül és figyel –

figyel, mert képesség, adottság, hogy legyünk valamik, valakik,
hajlam, hogy érezzünk, ösztön, hogy gondolkodjunk, vágy, hogy
megmaradjunk...

Lobogva – hol erősebben, hol gyengébben – váltakozott a fény, feltornyosult és
megnyugodott, megvadult és titkokat mondott, hánytorgott, színeket dobott ki magából,
a színek formákba rendeződtek, vagy
körüláramlottak...

Nevettek –

Te velük nevettél, már tudtad, mik azok –

a vért lemosták rólad,

már nemcsak voltál, láttál is, és tudtad mit látsz. Tudtad ...napok jöttek; ha előjött

a fájdalom – megjelent a csillagszem – mit tehetünk

a fájdalom nem tűnik el.

Kifejlődünk. De ők is – mindenki kifejlődött. Látod őket, ugye látod?

Az út, szélén bíborral futtatottan, alattunk lapult. Nem voltunk egyedül. Kétoldalt a
sötétben ismerősök, társak vonultak velünk. Nem tola kodtak, csendben jöttek a sötétben, nem
is nagyon láttuk őket, inkább éreztük, hogy ott vannak,
hogy egy csillanás valamilyen színnel körülfutja arcukat, hogy lélegeznek, hogy beszélnek,
hogy közünk van hozzájuk.

Te szép voltál,
mert az ég szélein szürkén, kéken, - enyhe ibolyán világosodott; középen, fölöttünk tompa –
halványkékkel derengett; és messze előttünk ragyogott a Nap; a messzi ragyogás bársonnyá
tette alakod, ívelt plasztikussá szád, élővé a szemed –

Azt mondtad: nem tudsz továbblépni önmagadnál, és ezt hallgatva cáfolták a velünk
jövők.

Ha elfáradtunk, leültünk, és te megérintetted a hajam.; Képeket láttál az úton, és
büszke voltál, hogy ezeket a képeket meglátod, formába öntöd, leírod; a többiek nem látják,
ők nem látják így, de te szépen megmutatod nekik...Leírtad, s ezzel már továbbléptél
önmagadnál; velem jöttél – ezzel méginkább –
láttál, elítéltél valamit, akartál valamit, meghallgattál – a többiek jöttek velünk, és te tudtad:
ők is vannak, tudtad, hogy nem magad vagy, tudtál engem.

„Látod őket?” – kérdeztem

- nem, nem, nem akarom!

- és ha ők akarják?

- ők nem akarják.

- Miért?

- Mert ők is magukat akarják elsősorban.

- Nem lehet –

mondtam, nem lehet, de lehet, hogy ezt már csak te hallottad meg, s hogy én nem teszek azért
semmit, hogy ne így legyen, hogy ne önmagukat akarják elsősorban, ne önmagunkat akarjuk
elsősorban, törődünk velük is, és ők is törődjenek velünk.

...A 'valami' ösztön, hogy gondolkodjunk ...

Nem akarsz gondolkozni, mert attól csak elszomorodsz, és gondolkozol.

Együtt megyünk – nemcsak önmagunkért. Ezt te is tudod. A Nap még gyengén tűz előlről, az
ég még megfoghatatlan, halvány derengés, de az alakod puhán rajzolódik –

nézel és nézlek. Gondolkozol kettőnkéről. Messze van az út vége, ők is jönnek, látod?

Messze-messze.

Senki sem megy egyedül.

A Nap fölparázslík, ontja a sárgát – a vöröslő narancsot, a meleg barnát, élénkülnek a színek,
alakod megfoghatóbbá válik,

szoborként domborodsz, de élsz, értünk gondolkozol.

Tudod miért izzik most a Nap – és mire odaérünk mi lesz?

Körülfog a szemed. Nem szólsz. Én is hallgatok. Nemcsak oldalt jönnek, mögöttünk is
– két ágbán; A te múltad és az én múltam.

Belőlük lettünk, bennünk folytatódnak, bennünk egyesülnek majd...

benned – Egy ág mögötted hullámszik, egy mögöttem.

- Nem félek tőled.

- Ugye nem?

- Minek félnék?

- Ne félj.

Senki se féljen – ne mondd ki, gondold csak. Akik jönnek, ők is gondolkoznak, ők is
közeledni akarnak,

- Mert mi...

- Azok vagyunk?

- Tudod.

- Neked elhiszem

- Akkor jó...

- Jók vagyunk.

Nem ismered fel, mert még nem láttad őket, de tudod, hogy mind ott van, akiket ismersz.

Megint ülünk.

- Nem hittem, hogy látni fogok - mondod
- Én sem hittem – felelem –
- Mindig kell valami, hogy lássunk; milyen cél lehet egy ember?
- Lehet...

Milyen feladatok vannak még – előttünk is vannak, mi is tehetünk. Egymásbafonódunk. Az, hogy ketten vagyunk az úton, az is lényeg, ők is lényegegk.- elválaszthatatlanok vagyunk

...Szövevény.

Alakod megfogható. Te hogyan látsz engem. Tudom ugyanúgy, ahogyan én.

Hogyan volt?

Narancs,

bíbor,

a Nap messze van,

narancs, bíbor, a derengés áttört fénye; megyünk, amíg mehetünk,

A Napba megyünk.

1970.II.28.

Vér

Visszanézel az útra,
és vért látsz mindenütt.
Vérben születünk,
s minden vérre emlékeztet.
Bíbor a nap, ha felkel,
bíbor a vér színe.
fekete pillangó szárnyán
feketül a tündérek vére.
Nem kell ahhoz romantika,
hogy undorodjunk a vértől,
sebészi asztalok és
háború italától;
ha azt mondd, megtisztulsz tőle,
leveted az alvadtvérgúnyát,
nekem akkor sem kell.

Ne csodálkozz, ha borzadok tőled,
és vérrögöket köpnek az álmaim
az ember mindig nyugalmat keres,
s helyett kések hegedülnek vágyain.

Úgyis undok ez a világ,
miért kell a sarkait
vérrel ragasztani,
nem kell, hogy az ujjaimon
cseppkövekként hulljanak
az újraolvadó, ragacsos
érkönnyek.

Napsütést szeretnék,
s helyett mellbevágna
lilára – vert – pofájú undorok,
szép, hogy ezekből nőnek
virágbogú remények,
de adhatnál mást is,
mint vértrágyázott,
alvadtvérföldű
jázminokat.

Ezt írtad a “Kifejlődtünk” elolvasása után. Kifejlődtünk és ‘Vér’.

Akkor nagyon bántott. Nem akarok én borzalmat írni, undort kelteni; sohasem az volt – és soha nem is lesz az a céloim.

lehet, hogy ahogyan most írok, az nem járható út.
eléget az anyag mozgása, a színek tánca, a tűz dala.
a tűzének –

vagy egyszerűbben – ellaposodik – szürkévé válik a villogás.
Úgy tűnik majd, hogy nincs köze a valósághoz, a mához –
pedig – minden onnan indul, csak a környezet hullik darabokra,
válík – álom – szín – varázslat – szép világgá-

kapcsolatok vannak – de az ember is anyag lesz, az anyag
cselekszik-

az ember gondolkozik, beszél.

ha majd úgy érzem, hogy ez az egész túl bonyolult – akkor
valami újat fogok – ha majd, ha lesz mit írnom, mondanom,
ha lesz időm, kedvem, lesz érzésem, boldog, vidáman, - hogy
tudok, tudok írni – felszabadultan – akkor igen –
akkor ebből továbbfejlődhet az új, ez annak előzménye, és
ha gyenge is – írom. írom, hogy ne legyen gyenge.

**

Elfordult a valóságtól, hogy többet mondjon –

így nem mondott semmit –
meg kellett volna érteni –
nehéz lett volna –

Ha napokra ki is bírom,

de hetekre már sohasem,
írnom kell, ha a semminek is.

“Minden együtt, és csak magamnak”, akkor is.

Szürreális lét - valóságos alapon. Hogyan lehet ezt megfogni?

Nem azt mondtam, hogy írtam valamit,
hanem azt, hogy kerestem valamit,
azt, hogy láttalak,
és láttam mindenkit –

Tudod, Parázs, mi egyedül vagyunk, és sokan vagyunk.

Parázs: ő te-, de lehet, hogy: én. Mindenkinek valami –
ami a legkedvesebb –
Valami – aki: aki.